

Arrest

nr. 64 977 van 18 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VAN PUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 mei 2006 krijgt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 10 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 10 februari 2011.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 01.10.2009 voor onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 8,39 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 37 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1345,20 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 33 jaar oud; °10.10.1977) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (betrokkene staft die door getuigenverklaringen, een attest inschrijving Nederlandse les en beweert geïntegreerd en werkbereid te zijn), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (geen belangen en toekomstperspectief meer in zijn land van herkomst, nergens meer terecht kan, nooit in aanmerking gekomen met het gerecht, art. 3 en art. 8 EVRM) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen.

Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkel band of toekomstperspectief meer zou hebben en nergens meer terecht zou kunnen in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers minstens 23 jaar in Marokko en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat betreft de vermeende schending van art. 8 van het EVRM dient er opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan niet de nodige bewijsstukken voorlegt, betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Het louter voorleggen van een identiteitskaart en een verklaring van de persoon waarop betrokkene beroept heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig Visum."

Op 17 maart wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van de voormelde motieven, gestoeld op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidspflicht. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat de bestreden beslissing gesteund is op een verkeerde feitenvinding en niet getuigt van behoorlijk bestuur.

Zij stelt dat moet worden benadrukt dat nergens in de instructies van 19 juli 2009 vermeld staat dat men een minimum brutoloon van 1387,49 euro per maand moet hebben. De bestreden beslissing berust duidelijk niet op in feite en in rechte aanvaardbare motieven en de motiveringsplicht wordt geschonden omdat de verzoekende partij zelfs niet de kans krijgt een aangepast arbeidscontract met een hoger brutoloon neer te leggen. Hieruit wordt ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht afgeleid. Deze schendingen zijn des te meer aangetoond omdat de verzoekende partij amper 42,29 euro te weinig zou verdienen. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing in ieder geval gesteund is op een verkeerde – minstens achterhaalde – feitenvinding.

De verzoekende partij stelt verder op grond van dezelfde grieven dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Door de verzoekende partij hoofdzakelijk om deze reden –met name een arbeidsovereenkomst met een loon dat amper 42,29 euro lager ligt dan verwacht- terug te sturen naar haar land van herkomst, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de grenzen van de redelijkheid en behoorlijk bestuur klaarblijkelijk overschreden.

Uit een andere zaak blijkt voorts, aldus de verzoekende partij, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bijkomende stukken vroeg vooraleer een beslissing te nemen, terwijl hij in deze zaak meteen een beslissing neemt zonder aan verzoeker zelfs nog maar de kans te geven een aangepast arbeidscontract voor te leggen. Hier is sprake van willekeur. Alleszins wordt hier manifest onredelijk gehandeld. Deze handelwijze komt des te onredelijker voor nu zij een aangepast arbeidscontract met een hoger brutoloon thans als haar nieuw stuk 2 voorbrengt en bovendien blijkt dat het loon vermeld op zijn vorig arbeidscontract amper 42,29 euro lager is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon.

Iemand die beschikt over een arbeidscontract en die voor het overige qua verblijfsduur perfect in aanmerking komt voor punt 2.8.B – wat in de bestreden beslissing zelfs uitdrukkelijk erkend wordt – toch geen verblijfsvergunning geven op basis van datzelfde punt 2.8.B omdat hij zogezegd amper 42,29 euro te weinig kan verdienen getuigt niet van een behoorlijk bestuur en komt ronduit onredelijk voor.

Met betrekking tot het nieuw voorgebrachte arbeidscontract doet de verzoekende partij nog gelden dat het een arbeidscontract is van dezelfde werkgever waarin een loon van 9,66 euro bruto wordt voorzien, wat bij een arbeidsduur van 40 uur per week neerkomt op 386,40 euro per week en dus 1545,60 euro bruto per maand. Zij heeft dus een loon dat aanzienlijk hoger is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1387,49 euro. Zelfs bij een arbeidstijdregeling van 37 uur per week verdient verzoeker nog 1429,68 euro.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. Wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dient erop gewezen dat dit beginsel aan de verwerende partij de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5.1. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt expliciet het volgende gesteld: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* De verzoekende partij verzet zich hier niet tegen.

2.5.2. Desbetreffend moet nog worden gewezen op het volgende: de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.5.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor toepassing van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het komt verzoekende partij dus toe aan te tonen dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot dat oordeel is gekomen, dan wel dat zij zich heeft gesteund op een niet-correcte feitenvinding.

2.6.1. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis, die dateert van 10 november 2009, blijkt dat de verzoekende partij zijn aanvraag hoofdzakelijk baseerde op criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. Dat criterium luidt als volgt:

“Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.”

2.6.2. Met betrekking tot de bewoordingen “inkomen equivalent aan het minimumloon” wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het wettelijk bepaalde minimumloon 1387,49 euro bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar –verzoeker is 33- en dat dat wettelijk minimumloon is *voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.*

2.6.3. De verzoekende partij doet gelden dat nergens in de instructie is voorzien dat men een minimum brutoloon van 1387,49 euro per maand moet hebben. Evenwel is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om zich, voor wat het bepalen van dat minimumloon, te baseren op het wettelijk vastgelegde minimumloon, zijnde dat zoals bepaald in de voormelde CAO. Het feit dat zij deze CAO precies als referentie neemt, sluit elke willekeur uit. Bovendien kan van de verzoekende partij ook de nodige zorgvuldigheid worden geëist, in die zin dat zij uiteraard niet zelf kan bepalen hoeveel dat minimumloon bedraagt en dus de nodige stappen onderneemt om het bedrag ervan te verifiëren. Voor zover de verzoekende partij doet gelden dat het op de arbeidsovereenkomst vermelde loon amper 42,29 euro lager ligt kan evenmin overtuigen van een onredelijk handelen van de verwerende partij, nu de CAO waarvan sprake het gewaarborgd minimumloon vastlegt voor 3 categorieën van voltijdse werknemers waarbij de verwerende partij de laagst betaalde categorie in aanmerking neemt.

2.6.4. Voorts wist de verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag, waarbij zij zich beriep criterium 2.8B van de instructie, wat de voorwaarden waren waaraan zij moest voldoen, of minstens diende zij dit te weten. Gelet op de duidelijkheid van de voorwaarden in het criterium 2.8B, zoals hiervoor geciteerd, kan de verzoekende partij bezwaarlijk worden gevolgd waar zij stelt dat verwerende partij haar, alvorens de bestreden beslissing te nemen, de gelegenheid had moeten geven om een arbeidscontract voor te leggen dat wél zou voldoen aan de minimumnorm. De verzoekende partij verwijst naar een andere zaak waarin de verwerende partij wel voor het nemen van de bestreden beslissing bijkomende informatie zou gevraagd hebben. Deze vergelijking gaat echter niet op, omdat de dienst Vreemdelingenzaken elke zaak individueel dient te beoordelen, en de verzoekende partij overigens op geen enkele concrete wijze aantoonde dat haar zaak gelijklopend, laat staan identiek zou zijn aan deze andere zaak, temeer nu het ter ondersteuning van deze argumentatie bijgebrachte document het aantonen van een ononderbroken verblijf betreft, terwijl de onderhavige zaak betrekking heeft op een aan de verwerende partij voorgelegd en niet mis te interpreteren arbeidscontract dat duidelijk niet voldoet aan de voorwaarden.

2.6.5. Het feit dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift een arbeidscontract bijbrengt waarin een hoger brutoloon bedongen is, kan geen soelaas brengen. Deze overeenkomst werd immers niet ter kennis gebracht aan de verwerende partij, zodat haar niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden en er niet over te hebben gemotiveerd. Ze kan de Raad er dan ook niet toe brengen de bestreden beslissing onwettig te bevinden. De regelmatigheid van een administratieve

beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) en op die manier zelf de gegrondheid van de aanvraag te gaan beoordelen. Immers kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

2.7. Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij alle andere motieven van de bestreden beslissing op geen enkele concrete wijze betwist. Deze blijven dus staan.

2.8. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding en dat de stukken die zij had voorgelegd zouden zijn veronachtzaamd, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Evenmin is aangetoond dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld bij de beoordeling van de voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf. De verzoekende partij heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met het nemen van de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, of het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS